

I

Muž stojí tak blízko za mnou, až mi od jeho dychu zvlhne šija. Pohnem nohu o pár centimetrov dopredu a pritisnem sa na sivý kabát, páchne ako mokrý pes. Mám pocit, že od začiatku novembra neprestalo pršať, a z rozhorúčených tiel natlačených na seba stúpa para. Na stehno sa mi tlačí príručný kufrík. Keď vlak hegne pri zatačaní, udrží ma vo vzpriamej polohe len masa okolitých ľudí, nechtiac sa opriem o sivý kabát, aby som udržala rovnováhu. Na zastávke Tower Hill vozeň vypluje zo desať cestujúcich a zhltnie ďalších dvadsať, všetci sú rozhodnutí dostať sa na víkend čím skôr domov.

„Postúpte ďalej do vozňa!“ ozve sa hlásenie.

Nikto sa ani nepohne.

Sivý kabát odíde a ja zaujmem jeho miesto hlavne preto, lebo sa teraz môžem držať zábradlia a necítim na šiji DNA neznámeho muža. Moja kabelka sa ocitne za mnou, tak ju potiahnem pred seba. Dvaja japonskí turisti majú na hrudiach obrovské ruksaky, ktoré zaberajú miesto ďalších dvoch ľudí. Žena na druhej strane vozňa si všimne, že na nich hľadím, zachytí môj pohľad a urobí solidárnu grimasu. Na okamih sa jej zadívam do očí, potom sklopím zrak na svoje nohy. Topánky okolo mňa sú rôznorodé – pánske sú veľké a lesknú sa pod pásikavými nohavicami, dámske sú pestrofarebné, majú vysoké podpätky a prsty natlačené do nemožne úzkych špičiek. Medzi nohami vidím nepriehľadné čierne nylonky končiace v žiarivo bielych teniskách. Ich majiteľka je skrytá, ale predstavujem si, že má čosi vyše dvadsať, zá-

vratne vysoké kancelárske ihličky má strčené vo veľkej taške alebo v zásuvke v práci.

Cez deň nikdy nenesím vysoké podpätky. V podstate som sa nevyzula zo šnurovacích topánok, odkedy som otehotnela a čakala Justina, a pri pokladnici v Tesco ani pri prehovárani batolaťa, aby stúpalo do kopca, nemajú podpätky čo hľadať. Teraz som už dosť stará, aby som mala rozum. Hodinu trávim vo vlaku cestou do práce, hodinu cestou domov. Potkynam sa na rozbitých eskalátoroch, kľúčujem medzi buginami alebo bicyklami. A prečo? Aby som mala nohy v lodičkách osem hodín pod kancelárskym stolom? Odložím si lodičky na sviatky. Do práce nosím rovnošatu pozostávajúcu z čiernych nohavíc a rôznych strečových topov, ktoré netreba žehliť, a toto oblečenie je dosť elegantné, aby som v ňom mohla chodiť do práce. V spodnej zásuvke mám sweater na rušné dni, keď sa dvere stále otvárajú a teplo uniká s každým nádejným klientom.

Vlak zastane a pretlačím sa von na nástupište. Odtiaľto chodievam nadzemnou dopravou, a hoci je často rovnako nabitá, mám ju radšej. V podzemí som nesvoja, nemôžem dýchať, hoci viem, že to je len v mojej hlave. Snívam o práci, kam by som mohla chodiť peši, ale to sa mi nikdy nepodarí – jediné slušne platené pracovné miesta sú v centre mesta, jediné bývanie, na ktoré si človek môže vziať hypotéku, je na jeho okraji.

Musím na vlak čakať a zo stojana pri automate na cestovné lístky si vezmem *London Gazette*. Titulky sú patrične pochmúrne, veď je piatok 13. novembra. Polícia odhalila ďalší plánovaný teroristický útok – na prvých troch stranách sú fotky výbušnín, ktoré našli v byte v severnom Londýne. Pozerám na fotky fúzatých zatknutých mužov a prejdem na miesto pri tabuľke, keď sa otvoria dvere na vozni. Vďaka tomu, že starostlivo zaujmem správne miesto, môžem vkľz-

nuť do svojho obľúbeného kútika, prv než je vozeň nabitý. Na samý koniec uličky, kde sa môžem oprieť o sklený panel. Zvyšok vozňa sa rýchlo zaplní a poobzerám sa po stojacich ľuďoch, odľahne mi, že nevidím nijakého starčeka ani tehotnú ženu. Hoci mám topánky na nízkych podpätkoch, nohy ma bolia, lebo som takmer celý deň stála pri registračkách. Nie je mojou úlohou zakladať papiere na miesto. Má to na starosti dievčina, ktorá xeroxuje detaily nehnuteľností a má udržiavať poriadok v registračkách, ale odišla na dva týždne na Malorku a dnes som zistila, že to nerobila už celé týždne. Našla som bytové priestory medzi nebytovými a ponuky na predaj zmiešané s ponukami na prenájom. Dopusť som sa chyby a povedala som to nahlas.

„Bude dobre, ak v tom urobíš poriadok, Zoe,“ povedal Graham. A tak som sa nevenovala objednávaníu prehliadok, ale stála som v prievane na chodbe pred Grahamovou kanceláriou a ľutovala som, že som otvorila ústa. Pracovať vo firme Hallow & Reed nie je zlé. Pôvodne som tam chodila raz do týždňa a viedla účtovníctvo, potom vedúca kancelárie odišla na materskú a Graham mi navrhol, aby som nastúpila na jej miesto. Som účtovníčka, nie osobná asistentka, ale ponúkli mi slušný plat, a keďže som v tom čase stratila pár klientov, chopila som sa príležitosti. Prešli tri roky a stále som tam.

Keď dorazíme ku Canada Water, vozeň sa vyprázdni a ľudia, ktorí stoja, sa rozhodli stáť z vlastnej vôle. Muž sediaci vedľa mňa má nohy tak naširoko rozkročené, že ja musím nohy vytočiť nabok, a keď pozriem na cestujúcich oproti, dvaja iní muži sedia rovnako. Je to vedomé? Alebo je za tým vrodená túžba chlapov byť väčší ako ostatní? Žena na sedadle predou mnou posunie nákupnú tašku a začujem neomylné cinknutie vínovej fľaše. Dúfam, že Simon strčil fľašu do chladničky – bol to dlhý týždeň a teraz netúžim po inom, len schúliť sa na pohovke a pozerať televíziu.

V *London Gazette* sa bývalý finalista súťaže *X Factor* sťažuje, že naňho „dolieha sláva“ a väčšiu časť strany venujú debate o práve na súkromie. Čítam, ale slová nevnímam, len pozerám na fotky a prebehnem pohľadom titulky, aby som bola v obraze. Nespomínam si, kedy som naposledy čítala celé noviny alebo si pozrela v televízii správy od začiatku do konca. Pri raňajkách zachytím útržky Sky News alebo cestou do práce si prečítam titulky v novinách ponad niečie plece.

Vlak zrazu zastane medzi stanicami Sydenham a Crystal Palace. Na druhej strane vozňa si ktosi frustrrovane vzdychne, ale nenamáham sa pozrieť kto. Už je tma, a keď hľadím do okien, vidím len svoju tvár, ešte bledšiu než v skutočnosti a pokropenú dažďom. Zložím si okuliare a pošúcham si preliačiny, ktoré mi po nich zostali na koreni nosa. Počujeme praskanie hlásenia, ale je také tlmené a poznačené prízvukom, že nikto nevie, o čo ide. Môže to byť čokoľvek od zlyhania signalizácie po telo na koľajach.

Dúfam, že nejde o telo. Myslím na pohár vína a na to, že Simon mi masíruje chodidlá na pohovke, potom sa cítim previniť, že myslím na svoje pohodlie, nie na nejakého chudáka samovraha. Som si istá, že nejde o telo. Telá tam bývajú v pondelok ráno, nie v piatok večer, keď je práca ďaleko a čakajú nás blažené dva dni voľna.

Zaškrípu brzdy a zavládne ticho. Nech ide o čokoľvek, chvíľu sa zdržíme.

„To nie je dobré znamenie,“ poznamená muž vedľa mňa.

„Hm,“ zamrmlm nezáväzne. Ďalej prevraciam novinové stránky, ale šport ma nezaujíma a na konci sú samé inzeráty a divadelné recenzie. Týmto tempom prídem domov až po siedmej, na večeru sa budeme musieť uskromniť s niečím ľahkým, nemôžem upiecť kura, ako som plánovala. Cez týždeň varí Simon, ja varím v piatok večer a cez víkend. Keby

som ho požiadala, varil by aj vtedy, ale to som nechcela. Nemôžem od neho vyžadovať, aby varil pre nás a pre moje deti každý večer. Možno kúpim niečo v samoobslužnej reštaurácii.

Preskočím ekonomickú rubriku a pozriem na krížovku, ale nemám pri sebe pero. A tak čítam inzeráty a premýšľam, že možno uvidím nejakú prácu pre Katie – alebo aj pre seba, hoci viem, že nikdy neodídem z firmy Hallow & Reed. Platia mi dobre a viem, čo robím, a nebyť môjho šéfa, bolo by to dokonalé. Zákazníci sú väčšinou milí. Ide hlavne o začínajúce firmy, ktoré hľadajú kancelárie, alebo o firmy, ktorým sa darí a hľadajú väčšie priestory. Nemáme veľa obytých priestorov, ale byty nad obchodmi vyhovujú mladým ľuďom, čo si hľadajú ubytovanie prvý raz alebo majú nízky príjem. Dost často mám dočinenia s čerstvo rozvedenými alebo opustenými manželmi. Keď sa mi to zdá vhodné, niekedy im hovorím, že viem, čo prežívajú.

„Dopadlo to dobre?“ spytujú sa vždy ženy.

„Nič lepšie som nemohla urobiť,“ odvetím sebaisto. Presne to chcú počuť.

Nehľadám prácu pre devätnásťročné dievča, čo chce byť herečkou, ale zahnem rožtek na stránke s inzerátom firmy, čo hľadá manažérku. Neškodí vedieť, čo je v ponuke. Chvíľu si predstavujem, ako vojdem do kancelárie Grahama Hallowa, podám mu výpoveď a poviem, že už mám dosť toho, že sa ku mne správa ako k špine. Potom pozriem na plat, ktorý ponúkajú, a pripomeniem si, ako dlho mi trvalo, kým som sa prepracovala k platu, z ktorého sa dá vyžiť. Nehovorí sa, že lepší vrabec v hrsti?

Na posledných stránkach *Gazette* sú samé inzeráty na financie a nebankové pôžičky. Úmyselne sa vyhýbam inzerátom na pôžičky – vzhľadom na tie úrokové sadzby by človek musel byť šialený alebo zúfalý – a pozriem na spodok stránky, kde sú inzeráty na erotické služby alebo telefonické chaty.

Vydatá žena hľadá partnera na diskkrétne neformálne stretnutia. Pošlite sms v tvare ANJEL na číslo 69998 na zaslanie fotky.

Zvraštím nos skôr nad závratnou sumou za esemesku, než nad ponúkanými službami. Kto som, aby som posudzovala, čo robia iní? Už chcem obrátiť stránku, zmierená s tým, že si prečítam o včerajších futbalových zápasoch, keď zbádám inzerát pod Anjelom.

Na sekundu sa mi zazdá, že ma klame zrak, silno žmurknem, ale nič sa nezmení.

Som taká zaujatá tým, čo vidím, že si ani nevšímam, keď sa vlak znova pohne. Zrazu vyrazí a mňa hodí nabok, takže automaticky vystriem ruku a opriem sa o susedovo stehno.

„Prepáčte!“

„To nič, nič sa nestalo.“ Usmeje sa a ja sa donútim opäťovať mu úsmev, ale srdce mi divo búši a ohromene hľadím na inzerát. Je pri ňom uvedené rovnaké upozornenie o cene telefonických hovorov a číslo sa začína 0809. Webová adresa je www.najditupravu.com. No ja hľadím na fotku. Je zostrihanutá, ale jasne vidieť blond vlasy a kúsok ramienka čierneho topu. Žena je staršia než ostatné, čo ponúkajú erotické služby, ale fotka je taká zrnitá, že je ťažké odhadnúť presný vek.

Ibaže ja viem, koľko má žena rokov. Viem, že má štyridsať. Lebo tá žena v inzeráte som ja.

2

Kelly Swiftová stála v strede vozňa na linke metra Central a naklonila sa nabok, aby udržala rovnováhu, keď vlak vošiel do zákruty. Na Bond Street naskočili do vlaku dve deti, nemohli mať viac ako štrnásť – pätnásť rokov, a predbiehali sa, kto horšie zanádáva, čo sa bilo s ich prízvukom strednej triedy. Bolo príliš neskoro, aby šli z popoludňajšieho krúžku, vonku už bola tma. Kelly dúfala, že idú domov, nie užiť si večer vonku. Najmä nie v tom veku.

„Do riti posratej!“ Chlapec zdvihol pohľad, a keď uvidel Kelly, zatváril sa rozpačito. Kelly nasadila výraz, ktorý neraz videla na tvári svojej mamy, a týnedžeri zmlkli, silno očerveneli a odvrátili sa, akoby skúmali vnútornú stranu zatvárajúcich sa dverí. Zrejme som dosť stará, aby som im bola matkou, premýšľala ľútostivo, keď si odrátala ich vek od tridsiatky. Keby začala skoro... Niektoré jej bývalé spolužiačky mali deti v puberte, Kelly na facebookovú stránku často chodili hrdé rodinné fotky, dokonca dostala od ich detí ponuku na priateľstvo. To je dobrý spôsob, ako ženu donútiť, aby sa cítila stará.

Kelly zachytila pohľad ženy v červenom kabáte na druhej strane vozňa, pochvalne prikývla, keď videla, ako schladila malých darebákov.

Kelly jej s úsmevom opätovala pohľad. „Mali ste dobrý deň?“

„Chvalabohu, že sa končí,“ odvetila žena. „Užime si víkend, však?“

„Ja budem pracovať. Až v utorok mám voľno.“ A budem mať voľno iba deň a potom ďalších šesť dní v kuse, premýšľala som a v duchu zastonala pri tej predstave. Žena sa zhrozila. Kelly len pokrčila plecami. „Nieкто to musí robiť, no nie?“

„Zrejme.“ Keď vlak spomaľoval pred Oxford Circus, žena vykročila k dverám. „Dúfam, že budete mať pokojnú službu.“

Aby si to nezariekla, pomyslela si Kelly. Pozrela na hodinky. Do Stratfordu zostávalo deväť zastávok – vybaví, čo treba, a vráti sa nazad. Doma bude o ôsmej. Možno o pol deviatej. A ráno o siedmej nastúpi znova do vlaku. Zívla a ani sa nenamáhalo zakryť si ústa, rozmýšľala, či má doma niečo na jedenie. Bývala v dome pri Elephant a Castle s tromi inými ženami, ich priezviská poznala iba z účtov za nájomné úhľadne pripichnutých na nástenke v hale, kde si ich raz do mesiaca vyzdvihli. Nájomca chcel z bytu vytľcť čo najviac peňazí a premenil obývačku na spálňu, takže spoločný priestor mali iba v kuchynke. Zmestili sa tam len dve stoličky, ale jej spoločubývajúce mali taký rozdielny pracovný čas, že Kelly aj celé dni nikoho nevidela. Žena bývajúc v najväčšej izbe sa volala Dawn a bola zdravotná sestra. Bola mladšia ako Kelly, ale domácejšie založená a občas nechávala Kelly pri mikrovlnke niečo pod zub s prilepenou ceduľkou *Dobrá chuť!* Pri pomyslení na jedlo jej zaškvrkalo v žalúdku a pozrela na hodinky. Popoludnie mala rušnejšie, než čakala, na budúci týždeň musí zostať o pár hodín dlhšie, inak to nevládne.

Na Holborne nastúpilo zopár biznismenov a Kelly si ich obzrela skúseným okom. Na prvý pohľad vyzerali všetci rovnako, krátke vlasy, tmavé obleky, príručné kufríky. No dôležité sú detaily, premýšľala Kelly. Skúmala jemný pásik, názov knihy bezstarostne strčenej do tašky, okuliare s kovovým rámom a s jednou bočnicou pokrivenou, hnedý kožený remienok na hodinkách, vyčnievajúci spod bielej bavlnenej košele. Osobné zvláštnosti, vďaka ktorým vytŕčali medzi takmer rovnakými

mužmi. Kelly ich otvorene, nevzrušene skúmala. Len si to cvičím, nezáleží mi na nich, hovorila si a vtedy jeden z nich zdvihol zrak a zistil, že naňho chladne upiera pohľad. Myslela si, že muž sa odvráti, ale on žmurkol a pery sa mu zvltnili v sebavedomom úsmeve. Kelly mu pozrela na ľavú ruku. Ženatý. Uraštený beloch, asi meter osemdesiat, na sánke strnisko, ktoré tam zrejme ešte pred pár hodinami nebolo. Na vnútornej strane kabáta svietila zabudnutá žltá ceduľka z čistiarne. Stál tak vzpriamene, až by bola ochotná staviť sa, že je to bývalý vojak. Pôsobil nenápadne, ale Kelly by ho spoznala, keby sa ešte niekedy stretli.

Spokojne upriamila pozornosť na posledný prívál cestujúcich, ktorí nastúpili na stanici Bank a posúvali sa ďalej, aby si uchytili ešte zopár voľných sedadiel. Takmer každý mal v ruke mobil, hral nejaké hry, počúval hudbu alebo ho len držal, akoby ho mal prirastený k dlani. Na druhom konci vozňa ktosi zdvihol mobil pred seba a Kelly sa inštinktívne odvrátila. Turisti si fotili londýnske metro, aby ho mohli ukázať doma, ale jej sa nepáčila predstava, že bude v pozadí dovolenkových fotiek nejakých neznámych ľudí, zdalo sa jej to čudné.

Bolelo ju plece, lebo keď zbehla dolu po pohyblivých schodoch a dostala sa na nástupište na zastávke Marble Arch, vybrala roh priveľmi tesne a vrazila do steny. Dorazila o pár sekúnd neskôr a zlostilo ju, že modrinu na ramene si urobila zbytočne. Nabudúce bude rýchlejšia.

Vlak zastal na stanici Liverpool Street, na nástupišti netrepezlivé davy čakali, kedy sa otvoria dvere.

Kelly sa zrýchlil pulz.

Uprostred toho davu, napoly skrytý vo vrecovitých džínsoch, v mikine s kapucňou a v bejzbalovej šiltovke, stál Carl. Okamžite ho spoznala a hoci túžila čím skôr prísť domov, nedokázala ho nechať bez povšimnutia. Podľa toho, ako splynul s davom, videla, že Carl zazrel Kelly o zlomok sekundy skôr ako ona jeho a netúžil po stretnutí.

Kelly vyskočila z vlaku vo chvíli, keď sa za ňou so syčacím zatvorili dvere. Najprv si pomyslela, že ho stratila, potom zahliadla jeho šiltovku asi desať metrov pred sebou. Nebežal, len sa rýchlo predieral davom cestujúcich odchádzajúcich z nástupišťa.

Ak sa Kelly za tých desať rokov cestovania metrom niečo naučila, potom to, že zdvorilosť tam nemá miesto.

„Uhnite!“ kričala, rozbehla sa a predierala sa medzi dvoma staršími turistami ťahajúcimi kufre na kolieskach. „Pozor!“ Ráno ho možno stratila a pritom si vyrobila modrinu na pleci, ale nedovolí mu znova uniknúť. V duchu zablúdila k večeri, ktorá ju, dúfajme, čaká doma, a odhadla, že toto sa pretiahne o ďalšie dve hodiny. Nedá sa nič robiť. Povinnosť volá. Ešte vždy si môže cestou domov kúpiť kebab.

Carl bežal hore eskalátorom. Kelly vedela, že urobil začiatočnícku chybu, a rozbehla sa po schodoch. Bolo tam menej turistov a ľahšie sa medzi nimi predieralo než na pohybujúcom sa eskalátore. Keď sa dostala na Carlovu úroveň, horeli jej svaly. Rýchlo sa obzrel ponad ľavé plece, a keď sa dostali nahor, odbočil doprava. Doriti, Carl, pomyslela si. Už som mala byť doma.

S vypätím posledných síl ho dobehla, keď sa chystal prejsť cez turniket, ľavou rukou ho chytila za bundu a pravou mu vykrútila rameno za chrbát. Carl sa chabo pokúsil vytrhnúť, takže stratila rovnováhu a čiapka jej spadla na zem. Kelly si všimla, že ju ktosi zdvihol, a dúfala, že s ňou neutečie. Už mala dosť problémov so skladosť, keď minulý týždeň stratila pri šarvátke obušok, nepotrebuje ďalšie ťažkosti.

„Nenastúpil si na výkon trestu, kamoš,“ Kelly sťažka dychčala v zovretí nepriestrelnej vesty. Siahla k opasku, odopla putá, šikovne ich pripla Carlovi na zápästia a skontrolovala, či pevne držia. „Inými slovami zatýkam ťa.“

CLARE MACKINTOSH

VIDÍM ŤA

Z anglického originálu *I See You*,
ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Sphere,
značka Little, Brown Book Group, Carmelite House,
50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, v roku 2016,
preložila Tamara Chovanová

Vydalo vydavateľstvo Lindeni
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2020.

Číslo publikácie 2 237

Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Grafický návrh obálky Tereza Kráľová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA